

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka věci

žalobce: **Bc. M. T.**
zastoupený: JUDr. Danielelem Novotným, Ph.D.
advokátem v Jičíně, Valdštejnovo náměstí 76

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 810

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. ŘŘ-306/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. ŘŘ-306/2020, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 23 570 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí o žádosti žalobce o přepočtení služebního příjmu za tříleté období.

I. Obsah žalobního tvrzení

2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, neboť správní orgán se dle jeho názoru nedostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce, neprovedl jím navržené důkazy a tím byl žalobce zkrácen na svých právech.

a) Přestávka ve službě vs. přiměřená doba na jídlo a oddech

3. Žalobce trval na tom, že jeho služba vedoucího směny na IOS byla službou, jejíž výkon nemůže být přerušen a ve smyslu § 60 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) tak nebylo možné čerpat přestávky na jídlo a odpočinek. Pokud žalobce čerpal „přestávku“, jednalo se o přiměřenou dobu k zajištění základních lidských potřeb (hygiena, občerstvení) ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, a nikoliv o přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru. Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek je poskytována v případě služby, již lze přerušit. Zákonem je stanovena i minimální délka takové přestávky, a to 30, resp. 15 minut. V době této přestávky si má příslušník zejména odpočinout a občerstvit se. I vzhledem k tomu, že tato přestávka se nezapočítává do doby služby, nemá příslušník povinnost po tuto dobu vykonávat služební úkoly, ba ani povinnost zdržovat se na pracovišti. Oproti tomu přiměřená doba na jídlo a oddech není dobou, ve které by mohl příslušník činit cokoli sám chce, natož aby to činil mimo pracoviště. Konkrétní čas, kdy příslušník tuto dobu využije, není předem dán a závisí vždy na daném případě tak, aby bylo co nejméně zasaženo do plynulosti výkonu služby. Ze zákona ani není stanovena žádná minimální doba trvání, na níž by měl příslušník nárok, jako tomu je v případě přestávky na jídlo a odpočinek. Podle žalobce je důležité zhodnotit, jaká byla skutečná praxe na IOS a zda příslušníkům bylo fakticky umožněno přestávky, které byly naplánovány, čerpat. Samotná skutečnost, že byly přestávky rozepsány, totiž neznamená, že k jejich čerpání skutečně docházelo.

b) Příklad žalobce – přiměřená doba na jídlo a oddech

4. Služební příjem žalobce, jak dále uvedl, byl počítán podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru a 24 hodinová služba byla ponížena o naplánované přestávky v délce 4x 30 minut. Žalobci tak byla vyplácena odměna pouze za 22 hodin, přestože fakticky tyto přestávky nebyly využívány. Žalobce tak byl dle jeho přesvědčení krácen na odměně a žádal o její doplacení podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Podotkl, že není pravdivý závěr žalovaného, že by žalobce sám o své vůli nevyužíval naplánované přestávky, což žalovaný žalobci vytýká. Žalobce nebyl schopen takové 30 minutové přestávky čerpat, jelikož jeho pozice vedoucího směny neumožňovala, a to ani s využitím technologií, zastoupení z jiného pracoviště operačního sálu IOS a jednalo se tedy o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen. Toto nepřerušování služby dokonce výslovně vyžadovali i nadřízení žalobce, kteří požadovali neustálou přítomnost žalobce a neustálou schopnost službu konat. Žalobce žádal o provedení výslechu svědků, kteří by se mohli vyjádřit k tomu, jak fakticky probíhalo čerpání naplánovaných přestávek. Vzhledem k tomu, že žalovaný tomuto návrhu nevyhověl, rozhodl se žalobce sám požádat jiné příslušníky IOS o prohlášení, jaké panovaly podmínky na pracovišti a zda bylo možné přestávky skutečně čerpat. Žalobce předložil čestná prohlášení, která nahrazují navržené a neprovedené výslechy. Jednalo se dle žalobce o reprezentativní vzorek představující jak

o policisty v 7 TT, kteří měli žalobce „podle plánu přestávek“ zastupovat, tak i o další policisty z operačního sálu v 6 TT, kteří znají praxi výkonu služby na IOS.

c) Příklad žalobce – vedoucí směny

5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdil, jak žalobce dále uvedl, že meritem věci je zjistit, „*zda pracoviště IOS je pracovištěm, kde je vykonávána služba, jejíž výkon lze anebo nelze přerušit, a zda jsou vytvořeny a zabezpečeny podmínky pro čerpání přestávek na jídlo a odpočinek.*“ Žalobce byl však přesvědčen, že tento stav věci, jak prvoinstanční tak ani žalovaný nezjistili, respektive se ani nesnažil zjistit, neboť provedením důkazů, které by tuto skutečnost potvrdily, nebylo vyhověno, proto, aby nebyla zpochybněna správnost vykazování služebního příjmu dle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobce byl neustále připraven činit potřebné neodkladné úkony, když toto od něj vyžadovalo i samotné vedení IOS, když tyto skutečnosti potvrzují i policisté IOS v četných prohlášeních. K tomu žalobce dále doplnil, že je naprosto chybný závěr žalovaného, že by vedoucí směny mohl o přestávce své pracoviště opustit, pokud ho uzamkne. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí, neboť v souladu s čl. 4, písm. j) ZPPP č. 109/2009 o operačních střediscích musí operační středisko zajišťovat nepřetržitou obsluhu informačních a komunikačních systémů nakládajících s utajovanými informacemi. Tento tzv. systém „DUDEK“ se na IOS KŘP-H nachází pouze na pracovišti vedoucího směny, tedy na pracovišti se stupněm utajení důvěrné. Pokud by žalobce čerpal podle plánu přestávek nařízenou přestávku, nebylo by možné v té době obsluhovat tento systém a byl by porušen tento závazný pokyn. I o těchto skutečnostech, před podáním této správní žaloby, byl žalobcem písemně vyrozuměn ředitel KŘP-H, ovšem do doby podání žaloby nedostal žalobce žádnou odpověď. Žalovaný se odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, č. j. 65 Ad 3/2017-80, kde měl soud mj. uvést, že „*Při aplikaci náhledu žalobce by ad absurdum platilo, že nepřerušitelnou je též např. práce sekretářky, která v očekávání možného telefonátu nemůže čerpat přestávku na jídlo.*“ K tomu se však vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku, č. j. 8 As 260/2018-43 v tom smyslu, že se jedná o nepřipadné přirovnání a že nelze zaměňovat práci sekretářky a policisty. Žalobce takové přirovnání považuje za nemístné.

d) Obdobné případy

6. Nakonec žalobce upozornil, že on není jediným, u koho se objevila chybná aplikace § 60 zákona o služebním poměru. O použití § 60 odst. 2 nebo odst. 3 zákona o služebním poměru již správní soudy několikrát rozhodovaly. Před Městským soudem v Praze (sp. zn. 8 Ad 13/2011) byl řešen obdobný případ, kdy nebyly příslušníkovi proplaceny přestávky na jídlo a odpočinek, přestože se fakticky jednalo o přiměřenou dobu na jídlo a oddech a k proplacení celé doby tak mělo dojít. V daném případě svědci zpochybnili, že by přestávky vypadaly tak, že by je bylo možno podřadit pod pojem přestávka na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru. Tento závěr Městský soud v Praze odůvodnil tím, že během čerpání přestávky se policista nacházel přímo na svém pracovišti nebo v jeho bezprostřední blízkosti a byl připraven kdykoliv se na své pracoviště okamžitě vrátit stejně jako tomu je v posuzovaném případě. Obdobný případ byl řešen také před Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 8 As 260/2018). V tomto případě Nejvyšší správní soud zejména upozorňuje na to, že pro zajištění přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru je nutné, aby byla vždy zajištěna dostatečná možnost zastoupení příslušníka, který by přestávku na jídlo a odpočinek chtěl

čerpat. Pokud taková substituce zajištěna není, je nutno službu takového příslušníka považovat za nepřerušitelnou.

7. V dalším podání doručeném zdejšímu soudu dne 20. 5. 2020 žalobce doplnil, že v mezidobí od podání žaloby byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 9 As 40/2020-78, který rozhodoval o obdobné otázce, tj. aplikaci § 60 zákona o služebním poměru ve vztahu k příslušníkům Vězeňské služby ČR. Nejvyšší správní soud v něm shrnul, že soud musí vždy posuzovat, zda jednotlivé druhy služby spadají pod ustanovení § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru a zda se tedy jedná o přestávku ve službě, nebo pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a jde tedy o přiměřenou dobu na jídlo a oddech. Správní soud musí posuzovat jednotlivá specifika služby, musí přihlížet k zavedené praxi (kterou v posuzovaném případě vyžadovalo vedení IOS KŘP-H) a na základě těchto kritérií pak rozhodnout.
8. Žalobce zdůraznil, že pracoval na pozici vedoucího směny, kdy mnohokrát v průběhu tohoto řízení vedeného u KŘP-H uvedl, a to i na konkrétních příkladech a případech, jaká je na IOS KŘP-H zavedená praxe, o které hovoří právě zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Ačkoli vedoucí pracovníci IOS plk. Mgr. V., npor. Ing. K. a bývalý vedoucí Ing. B. hovoří ve prospěch zaměstnavatele (ve prospěch žalovaného), a to protichůdně oproti "řadovým" policistům IOS, tedy oproti policistům vedoucích směn a policistům z operačního sálu, tak zavedená praxe je nezpochybnitelně prokazatelná i bez slovních vyjádření vedoucích nebo "řadových" policistů IOS, a to ze samotných technologií IOS, jako např. ze systému PATROS, PATRMV a pak zvláště z operačního systému VÁCLAV (dříve MAJÁK), když z těchto technologií je prokazatelné, a to nezpochybnitelně, že veškeré služební úkony vedoucích směn, a to právě i ty neodkladné úkony, kde jde o čas, např. u případů záchrany lidského života a zdraví, když za předmětné období tří let jde o tisíce takových případů, tak že i v těchto případech tyto ze své pracovní náplně konkrétní neodkladné úkony provádějí pouze a jen vedoucí směn, nikoli "teoretickým" plánem přestávek nějaké jejich zastoupení jiným policistou z pracoviště operačního sálu, protože je to tak po vedoucích směn na IOS KŘP-H zavedenou a uplatňovanou praxí vyžadováno, tedy, být nepřetržitě na svém pracovišti, nebo v jeho dosahu, a být tak neustále připraven plnit své služební úkoly, když tuto praxi zavedlo a po svých podřízených i vyžadovalo vedení IOS KŘP-H. K tomu žalobce ještě znovu opakoval, uvedeno např. v písemném sdělení řediteli KŘP-H ze dne 26. 3. 2020, že jeho pracoviště vedoucího směny "Důvěrné" má svá vlastní specifika, když ani technologiemi z operačního sálu není možná jeho zastupitelnost.

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný trval na závěru, že na pracovišti IOS policisté nevykonávají službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, čímž není splněna podmínka pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, z tohoto důvodu nepřiznal žalobci proplacení přestávek ve službě za dobu od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2019. S výkladem pojmu „přestávka na jídlo a odpočinek“ a „přiměřená doba na jídlo a odpočinek“ byl žalovaný ve shodě s žalobcem. Žalovaný však i nadále zastával názor, že na pracovišti IOS nejde o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen. Vyslovil přesvědčení, že z řízení vyplynulo, že policisté integrovaného operačního střediska mají naplánované přestávky na jídlo a odpočinek a současně jsou zajištěny podmínky pro jejich faktické čerpání. Rozvržení doby služby, a to včetně stanovení, kdy a v jakém rozsahu jsou stanoveny přestávky ve službě na jídlo a

odpočinek, je pro příslušníky závazné. Jestliže by žalovaný připustil opak na základě žalobcem tvrzené „zažité praxe“ rezignoval by na dodržování služební kázně. Dispozice bezpečnostního sboru s příslušníkem k výkonu služby se vztahuje pouze na časový úsek, v němž se služba vykonává. Přestávka na jídlo a odpočinek se za výkon služby nepovažuje. Policisté IOS nemají nařízený ani určený způsob a místo čerpání přestávek ve službě, ani místo a formu stravování a jediné, co policisté limituje, je délka přestávky. V řízení byla mimo jiné doloženo svědeckými výpověďmi, že pracovníci IOS mohli v době přestávek ve službě opouštět své pracoviště, ale i budovu krajského ředitelství. Uvedené dle žalovaného dokládá, že v době naplánovaných přestávek policisté nebyli povinni vykonávat služební povinnosti a nebyli povinni zdržovat se na pracovišti. Rovněž bylo prokázáno, že bylo příslušníkům umožněno naplánované přestávky fakticky čerpat. Na základě těchto skutečností žalovaný zastával názor, že v daném případě se jedná o službu, jejíž výkon lze přerušit, neboť je zajištěno střídání jinými policisty, a v rámci níž lze čerpat přestávky ve své službě dle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru.

10. Dále žalovaný považoval za prokázané, že přijal celý komplex shora uvedených opatření, která umožňují na pracovišti IOS plánování přestávek ve službě i jejich faktické čerpání, a z uvedeného důvodu považoval plánování, čerpání a vykazování přestávek ve službě dle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru za legitimní a řádně odůvodněné. Žalovaný rozporoval tvrzení žalobce o nepravdivosti závěru, že by žalobce sám o své vůli nevyužíval naplánované přestávky. Ačkoliv žalobce opakovaně uváděl, že svými tvrzeními prokázal, že vedoucí směny vykonává službu, která nemůže být přerušena a tento výkon služby má být posuzován § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, žalovaný tento názor nesdílí. Uvedená tvrzení byla žalovaným vyvrácena. Domnělé důvody o nezastupitelnosti žalobce na pracovišti, které jej vedly k mylnému názoru, že údajně nemohl plánované přestávky fakticky čerpat, nezakládají dle názoru žalovaného nároky na doplacení služebního příjmu. Současně žalovaný považoval za dostatečně prokázané, že službu na pracovišti IOS lze přerušit, neboť tomu nebrání provozní ani technologická hlediska a zároveň je zabezpečena možnost střídání policistů ve službě za účelem čerpání přestávek, existuje zastupitelnost na jednotlivých pozicích a to včetně pozice vedoucího směny. Zároveň jsou nastavena pravidla pro postup ve výjimečných případech, které lze považovat za objektivní překážky, pro které by nebylo možno naplánovanou přestávku čerpat nebo již čerpanou přestávku přerušit. V tom případě měl žalobce nemožnost čerpání přestávky v konkrétním dni nahlásit nadřízenému, aby bylo možno nevyčerpanou přestávku ve službě řešit jako službu přesčas. V řízení se rovněž nepotvrdilo tvrzení žalobce o tom, že výkon služby bez přerušení měli údajně výslovně vyžadovat nadřízení žalobce, kteří měli požadovat neustálou přítomnost žalobce a neustálou schopnost službu konat. Žalovaný naopak považoval za prokázané, že žalobce měl možnost (povinnost) naplánované přestávky čerpat a naopak se od něj, respektive od všech policistů IOS, vyžadovalo hlásit případy, kdy z objektivních důvodů nebylo možno naplánovanou přestávku čerpat, popřípadě kdy bylo nutné již započaté čerpání přestávky přerušit. V otázce vypořádání důkazních návrhů žalobce spočívajících v neprovedení výsledku dalších svědků se žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1Azs 59/2008-53. V případě, že navrhované důkazy nebyly provedeny, žalovaný dostatečně zdůvodnil, proč tak neučinil.
11. K žalobcem předloženým čestným prohlášením žalovaný uvedl, že se o jejich existenci dověděl až při seznámení se správní žalobou. Žalovaný tedy využil možnosti nahlédnout

do spisového materiálu vedeného u krajského soudu. Zde zjistil, že čestná prohlášení týkající se výkonu služby na pracovišti IOS a problematiky nečerpání přestávek učinilo celkem 11 stávající nebo bývalých policistů. Žalovaný jednak zdůraznil, že uvedené písemnosti žalobce neuplatnil v rámci správního řízení, nepředložil je jako důkazní prostředky, nenavrhнул jejich provedení ani nepožádal o jejich přiložení ke spisu. Žalobce tak dle názoru žalovaného sám rezignoval na uplatnění práva účastníka řízení ve smyslu § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný dále připomenul, že dne 25. 2. 2020 bylo žalobci umožněno realizovat jeho právo seznámit se se spisovým materiálem, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalobce však ve vztahu k čestným prohlášením takto neučinil, přestože v uvedený den doložil jiná doplnění a návrhy. Žalovaný tak připomenul, že žalobce předestírá soudu nová tvrzení, která nebyla (a mohla být) uplatněna v rámci řízení. Žalovaný tak měl za to, že předložením čestných prohlášení příslušníků, kteří by mohli být v řízení ve věci služebního poměru vyslechnuti jako svědci, žalobce obcházet standardní proces provádění důkazů.

12. K předloženým čestným prohlášením žalovaný dále uvedl, že příslušníci na jednotném předepsaném formátu uvádějí, že na operačním středisku jde o službu, jejíž výkon nelze přerušit, přičemž odkazují na čl. 2 písm. a) závazného pokynu policejního prezidenta číslo 109/2009, o operačních střediscích. K tomu žalovaný uvedl, že čl. 2 tohoto předpisu stanoví výklad pojmu pro účely tohoto závazného pokynu, přičemž konkrétně čl. 2 písm. a) zní: *„Operačním střediskem se rozumí pracoviště zajišťující nepřetržitě jednotný a koordinovaný výkon operační činnosti a souhrn specifických činností směřujících k zabezpečení plnění úkolů policie na vymezeném území“*. Žalovaný znovu připomněl, že není ve sporu s žalobcem o skutečnost, že pracoviště IOS je pracovištěm s nepřetržitým výkonem služby. Žalovanému však nebylo zřejmé, jak příslušníci na základě tohoto ustanovení dospěli k závěru, že jde o službu, jejíž výkon nelze přerušit. Jak již bylo konstatováno v napadeném rozhodnutí, nelze zaměňovat pojem nepřetržitý výkon služby s pojmem služba, jejíž výkon nelze přerušit. Autoři čestných prohlášení se odvolávají na ustanovení čl. 3 odst. 3 pokynu ředitele krajského ředitelství Královéhradeckého kraje číslo 72/2011, kterým se stanoví rozvržení doby služby pracovní doby u krajského ředitelství Královéhradeckého kraje a kde je uvedeno: *„Vykonává-li příslušník službu, jejíž výkon nemůže být přerušen a nelze jej vystřídat, přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek čerpá na svém pracovišti s ohledem na stanovený výkon služby“*. Přitom zcela opomíjejí, že k uvedenému čl. 3 jsou další ustanovení, přičemž odst. 2 písm. b) uvádí: *„příslušníkům, kteří se střídají ve vícesměnném a nepřetržitém režimu služby ve dvaceti čtyř hodinových směnách, jsou poskytovány celkem čtyři přestávky na jídlo a odpočinek v celkové délce 120 minut“*. Tvrzení příslušníků, že výkon služby o přestávkách jim byl stanoven a byl vyžadován vedením IOS, považoval žalovaný za nepravdivé, neopodstatněné a nepodložené, přičemž odkázal na průběh řízení a obsah správního spisu. V této souvislosti pak žalovaný považoval za podstatné skutečnosti uváděné v rozhodnutí, z níž je vyvozen závěr, že na operačním středisku nejde o službu, jejíž výkon nelze přerušit. K předloženým čestným prohlášením žalovaný dále uvedl, že by neměla být brána v soudním řízení v potaz.
13. Dále žalovaný konstatoval, že na pracovišti vedoucího směny IOS se nenachází systém DUDEK, ale je tam umístěn systém BETA. Systém DUDEK se v rámci krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje nachází pouze na oddělení ochrany utajovaných informací kanceláře ředitele krajského ředitelství. Žalovaný připustil, že

žalobcem zmiňovaný služební předpis uvedenou formulaci obsahuje, žalovaný se domníval, že by-li by připuštěn takto rigidní výklad služebního předpisu, znamenalo by to, že vedoucí směny by se nemohl věnovat jiným služebním úkolům, než provozu systémů nakládajících s utajovanými informacemi. Dále žalovaný uvedl s odkazem na informaci poskytnutou z odboru informačních a komunikačních technologií a potvrzenou odborným pracovištěm – oddělením ochrany utajovaných informací, že uvedený systém není stabilně v provozu a do provozu se uvádí v případě, že je potřeba utajovanou informaci odeslat nebo naopak na základě avíza jiného organizačního článku nebo jiného útvaru policie přijmout. Co se týká četnosti utajovaných informací předávaných prostřednictvím systému BETA, žalovaný pro dokreslení situace přiložil k tomuto vyjádření kopii evidované služební pomůcky Provozního deníku lokálního pracoviště IS BETA - pracoviště IOS. Z něho je dle jeho názoru zřejmé, že od 21. 7. 2014 do současné doby nebyla zmiňovaným systémem přijata nebo odeslána žádná informace utajovaného charakteru.

14. Žalovaný rovněž, konstatoval, že považuje argumentaci žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ad 13/2011 za nepřiléhavou. Vyslovil přesvědčení, že ve věci byl náležitě zjištěn skutkový stav, kdy byl vyslechnut dostatečný počet svědků a jejich výpovědi byly objektivně vyhodnoceny. Žalovaný rovněž dostatečně zdůvodnil, proč považuje výsledek dalších svědků za nadbytečný. Dle žalovaného bylo dostatečně prokázáno, že neexistuje žádný pokyn nebo příkaz, který by zakazoval policistům IOS opouštět pracoviště. Naopak tito policisté mohou v souladu s naplánovanými přestávkami opustit nejen své pracoviště, ale i budovu krajského ředitelství a po stanovených 30 minut se mohou věnovat pouze tomu, aby se občerstvili, či aby si odpočinuli. V době naplánované čerpané přestávky se po policistech nepožadovala připravenost kdykoliv se na své pracoviště okamžitě vrátit. Při čerpání přestávky nemají policisté žádnou povinnost být vybaveni jakýmkoliv komunikačním prostředkem. K rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 260/2018 žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí respektuje závěry, ke kterým zmiňovaný soud dospěl.

III. Replika žalobce

15. Žalovaný ve svém vyjádření opakuje, že žalobce sám ze své vůle nevyužíval naplánované přestávky. Žalobce však tento závěr stále považuje za absurdní a trvá na tom, že se jednalo o pokyn nadřízených, kteří vyžadovali neustálou přítomnost žalobce a neustálou schopnost službu konat. Žalobce nebyl jediný, kdo naplánované přestávky nevyužíval, jak vyplynulo z výsledků provedených před správním orgánem - vedoucí směny IOS, kteří byli vyslechnuti jako svědci, shodně tvrdili, že v praxi pracoviště IOS téměř neopouštějí, jelikož nelze zajistit jejich zastupitelnost (viz str. 9 rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 23. 10. 2019, č. VS-1065/2019). Přesto žalovaný ve svém vyjádření nepravdivě uvádí: „*V řízení bylo mimo jiné doloženo, svědeckými výpověďmi, že pracovníci integrovaného operačního střediska mohli v době přestávek ve službě opouštět nejen pracoviště, ale i budovu krajského ředitelství.*“ Nelze věřit tomu, že by všichni příslušníci na vedoucí pozici nechtěli čerpat naplánované přestávky a sami aktivně z vlastní vůle veškeré naplánované přestávky trávili na pracovišti, aniž by takovýto pokyn měli od nařízených. Zejména po vedoucích pracovnících se vyžaduje, aby byli neustále na pracovišti nebo v jeho blízkosti tak, aby byli neustále k dispozici a plnili své služební úkoly. Takový způsob výkonu služby nelze označit jinak než za službu, jejíž výkon nemůže být

přerušen. Tato praxe je prokazatelná z technologií IOS (systémy PATROS, PATRMV, Václav), kde jsou jednoznačně zadokumentovány úkony jednotlivých policistů. Tyto systémy, jejichž dokumentaci žalobce navrhoval k důkazu, také mohly prokázat, že zastoupení vedoucích pracovníků není možné, když pouze oni mohou činit úkony, které jsou určeny přímo pro vedoucí směn.

16. Pokud žalovaný vytyká, že prohlášení předložená až při podání správní žaloby, měl předložit již v rámci řízení před správním orgánem, žalobce zopakoval, že tato prohlášení nahrazují důkaz výsledkem svědků, který řádně navrhl před správním orgánem. Avšak vzhledem k tomu, že tyto výsledky nebyly provedeny, nezbylo žalobci, než předložit prohlášení, která tyto neprovedené důkazy nahrazují.
17. V řízení před správním orgánem byli vyslechnuti pouze někteří policisté. Vůbec nebyli vyslechnuti policisté v 7 TT, kteří jsou plánem služby plánováni právě jako zástupci za vedoucí směn v případě, kdy by měl vedoucí čerpat přestávku. Právě ti se mohli nejlépe vyjádřit k praxi, která je již několik let zavedena a kterou vyžadují nadřízení. Tito mohli sdělit, zda pravidelně v době přestávky zastupují ostatní vedoucí směn, když dle tvrzení žalovaného pouze žalobce ze své vůle nevyužíval naplánované přestávky.
18. Dále žalobce upozornil, že jeho případ rozhodně není ojedinělý. Sám žalovaný ve svém vyjádření přiznává, že v současné chvíli vede celkem 6 obdobných řízení. Žalovaný sám tedy prokazuje, že žalobce není jediným, kdo byl na proplacení přestávek ve službě zkrácen. I tato skutečnost pak prokazuje, že zavedená praxe je taková, jakou ji popisuje žalobce a že tedy není jediným, kdo fakticky naplánované přestávky nemohl čerpat.
19. Nakonec se žalobce pozastavil i u tvrzení ohledně systému pro utajované informace. Žalovaný chybně interpretuje tvrzení žalobce ohledně čl. 4, písm. j) ZPPP č. 109/2009 o operačních střediscích, podle něhož musí operační středisko zajišťovat nepřetržitou obsluhu informačních a komunikačních systémů nakládajících s utajovanými informacemi. Žalovaný tvrdí: *„že byl-li by připuštěn takto rigidní výklad služebního předpisu, znamenalo by to, že vedoucí směny by se nemohl věnovat jiným služebním úkolům, než provozu systémů nakládajících s utajovanými informacemi.“* Žalobce však tuto interpretaci nesdílí. Povinnost zajišťovat nepřetržitou obsluhu předmětných systémů neznamená, že by aktivně po celou dobu služby musel tyto systémy využívat. Znamená to, že obsluha systému musí být k dispozici nepřetržitě, aby mohlo být neprodleně reagováno na případnou potřebu systém použít. Tento systém se nachází pouze na pracovišti vedoucího směny, jelikož toto pracoviště má utajení důvěrné a jelikož právě na tomto pracovišti je vykonávána služba, jejíž výkon nemůže být přerušen. Žalobce tedy trval na tom, že pokud by čerpal přestávku, byl by porušen tento závazný pokyn, jelikož by nebyla splněna podmínka nepřetržité obsluhy. Jak navíc sám žalovaný uvádí, během přestávky ve smyslu § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru se po policistech nepožaduje připravenost kdykoliv se na své pracoviště vrátit a policisté nemají povinnost být vybaveni komunikačními prostředky. Pokud by tedy nastala situace, že by bylo nutné získat informace ze systému a vedoucí pracovník by čerpal přestávku ve smyslu § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru, čekalo by se, až se vedoucí pracovník z přestávky vrátí (tedy až v délce 30 minut). Pokud by skutečně mohli vedoucí pracovníci čerpat přestávky v práci, jak tvrdí žalovaný, evidentně by tímto postupem byl porušen závazný pokyn, na něhož žalobce odkazuje. Informace o četnosti využití systému BETA pak není dle žalobce podstatná, když žalobce nemůže nijak ovlivnit, zda bude v ten který moment potřeba utajované informace ze systému získat. Nutno připomenout povahu náplně

práce policisty, který musí vždy reagovat na právě nastalou situaci, kterou nemůže předem nijak očekávat. Vždy však musí být připraven na jakoukoliv nastalou situaci neprodleně reagovat.

IV. Další vyjádření žalobce

20. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 08. 2020, č.j. 8 As 160/2018-42. V němž tento soud řešil obdobnou situaci, kdy žalobce žádal proplacení dlužné částky za odpracované hodiny, a to za přestávky, které byly operačním důstojníkem integrovaného operačního střediska Jihlava posouzeny jako přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Krajský soud v Brně žalobě vyhověl a věc vrátil řediteli krajského ředitelství policie kraje Vysočina k dalšímu řízení. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl.
21. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 7. 2020 uvedl, že *„na pracovišti IOS policisté nevykonávají službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, čímž není splněna podmínka pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.“* Žalobce trval na tom, že zejména v případě vedoucích směn se jedná o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen. Nicméně i pokud by tomu tak nebylo, není to důvodem k zamítnutí proplacení těchto hodin. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že *„není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.“*
22. Pokud žalovaný dále ve svém vyjádření uváděl, že žalobce měl nadřízeného upozornit, že nebylo možné přestávky řádně čerpat, je i tento závěr dle názoru žalobce rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vyvrácen – *„Rozhodně totiž nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávek na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít. Přičemž pokud by se stanovení přestávek nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sborů minimálně takové čerpání umožnit a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zjištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat. (...) Ze zákona o služebním poměru totiž neplyne, že by porušení povinnosti příslušníků hlásit případné nedostatky na pracovišti mělo jakýmkoliv způsobem ovlivňovat způsob počítání vykonané doby služby.“* Nejvyšší správní soud dal za pravdu krajskému soudu i v tom, že není možné přenášet odpovědnost za čerpání přestávek na samotné policisty.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v souladu s ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

24. Z průběhu správního řízení a podané žaloby je zřejmé, že žalobce podal dne 29. 7. 2019 Žádost o přepočítání služebního příjmu za období tří let nazpět, kterou odůvodnil tím, že mu za 24 hodinovou směnu bylo placeno 22 hodin, neboť mu zaměstnavatel plánoval a vykazoval čerpání 4x půl hodinovou přestávku za směnu, když žalobce ale fakticky přestávky nečerpával, jelikož šlo o nepřetržitý a nepřerušovaný výkon služby. Dle žalobce byl chybně aplikován § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru, když správně měl být služební příjem vykazován dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. O žádosti bylo rozhodnuto tak, že proplacení přestávek ve službě za dobu od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2019 se nepřiznává. Správní orgán měl za to, že fakticky nastavený způsob výkonu služby a technické zajištění umožňuje zastupitelnost vedoucího směny IOS, takže nejde o nepřetržitý a nepřerušovaný výkon služby. Správní orgán vyslovil přesvědčení, že žalobce byl o přestávkách zastupován jiným policistou z jeho pracoviště, neboť to technologie umožňuje. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil a podal dne 25. 11. 2019 proti rozhodnutí o žádosti odvolání. V něm zejména upozorňoval na to, že nebyla splněna povinnost služebního funkcionáře zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přestože mu to ukládá § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dále žalobce namítal podjatost správního orgánu a nevěrohodnost svědků a jejich svědeckých výpovědí. Tento závěr žalobce byl opřen o skutečnost, že tyto osoby měly zájem na tom, aby nebylo zjištěno žádné pochybení při vykazování služebního příjmu z doby jejich výkonu funkce.
25. Dále je z průběhu správního řízení zřejmé, že žalobce v rámci řízení o jeho žádosti navrhoval i výslech všech policistů IOS KŘP-H, což je přibližně 40 osob, které dle jeho názoru vědí, jaká je skutečná praxe a zda je možné přestávky čerpat nebo zda bylo vždy vyžadováno, aby jednotliví příslušníci byli neustále připraveni ke službě. Zejména však žalobce žádal vyslechnout ty osoby, které měly být schopny žalobce při jeho údajném čerpání přestávek zastoupit a které dle výpovědi svědků - vedoucích funkcionářů IOS Ing. L. B., plk. Mgr. L. V. a npor. Ing. R. K. údajně měly žalobce skutečně zastupovat. Vedle toho žalobce navrhoval i vyslechnout ty osoby, které již na daném oddělení nepracují, ale které znají praxi ohledně přestávek a mohou se tak vyjádřit k tomu, jak a zda jsou přestávky skutečně prováděny. Dále žalobce navrhoval doplnit dokazování např. o dokumentaci ze systému PATROS a PATRMV, z níž by bylo patrné, kdo v těchto systémech pracuje (kdo zadává vyhlášení a odhlášení pátrání po osobách a motorových vozidlech), když žalobce vyslovil přesvědčení, že tam budou záznamy jediné vedoucího směny, přestože v případě údajných zástupů v době přestávek by se tam měly objevit i záznamy od jiných osob.
26. Dále je ze skutkových okolností zřejmé, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval, že neshledal v průběhu řízení žádné procesní vady nebo nedostatky a že úřední osoby postupovaly nestranně a nezájatě. Dále se žalovaný ztotožnil se závěry rozhodnutí o žádosti, že výkon služby na pracovišti IOS není službou, jejíž výkon nelze přerušit. Navíc žalobci vytkl, že nikdy nebrojil proti zavedené praxi, kdy fakticky všichni příslušníci naplánované přestávky nevyužívali. Žalobce vyslovil přesvědčení, že pro řízení bylo zásadní posoudit, jaký je výkon služby v praxi. Jaký je takový výkon služby, je nezpochybnitelně dokazatelné i z operačního systému VÁCLAV (dříve MAJÁK), když žalobce uváděl konkrétní příklady, kde a jaké své služební úkoly plní vedoucí směny, respektive z důvodů nestřídání a nezastupování proto pouze a jen vedoucí směny. Toto však žalovaný popřel s odůvodněním, že se nejedná o rozhodnou skutečnost. Žalobce uvedl, že ohledně neprovedení navrhovaných důkazů žalovaný pouze stroze konstatoval, že by byly nadbytečné.

27. Postup prvoinstančního správního orgánu a potažmo žalovaného hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o služebním poměru v kontextu se závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
28. Postup správních orgánů v důkazním řízení a zajištění podkladů pro konečné rozhodnutí upravuje ust. § 180 zákona o služebním poměru. Toto ustanovení zakotvuje zásadu volného hodnocení důkazů a služebnímu funkcionáři ukládá hodnotit důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Jeho povinností je tak zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Je přitom zřejmé, že důkazem je vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.
29. Krajský soud má za to, že druhoinstanční i prvoinstanční orgán požadavkům tohoto ustanovení nedostály, žalobní námitky jsou tedy důvodné.
30. Žalovaný dospěl k závěru, že neshledal v průběhu řízení žádné procesní vady a nedostatky. Úřední osoby postupovaly v řízení dle jeho názoru nestranně a nezájatě, takže žalobce nebyl krácen na svých právech. Měl za to, že služební funkcionář učinil dostatečná personální, technická a organizační opatření, aby byl výkon služby na pracovišti organizován způsobem umožňujícím plánování přestávek na jídlo a odpočinek a jejich čerpání a aby bylo možné střídání policistů na pracovišti, včetně žalobce, s ostatními příslušníky vykonávajícími službu. Uvedl, že vzhledem k technologickému vybavení pracoviště umožňuje počet policistů zařazených v jedné směně zajistit vzájemnou zastupitelnost a zabezpečit čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Na základě toho vyslovil přesvědčení, že se v daném případě nejedná o službu, jejíž výkon nelze přerušit. Svoje závěry opíral o provedené výslechy svědků, dále upozornil na pokyn ředitele krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje číslo 72/2011, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby a dále na skutečnost, že písemný rozpis jednotlivých služeb byl umístěn na viditelném místě na pracovišti. Dále vyslovil přesvědčení, že žalobce byl povinen plnit služební úkoly, včetně časového rozvržení těchto úkolů, to je včetně přerušování jejich plnění z důvodu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek, přičemž došlo-li by k situaci, která by mu neumožňovala naplánovanou přestávku čerpat, platila pro něho ohlašovací povinnost dle § 45 odst. 1 písm. h), respektive § 94 odst. 3 zákona o služebním poměru. Dále k otázce úkonů spojených s vyhlášením a odvoláním pátrání žalovaný konstatoval, že tyto úkony skutečně zajišťuje vedoucí směny. Současně však uvedl, že vyhlášení může provést policista pracoviště zařazený v sedmé tarifní třídě, popřípadě vedoucí operačního odboru nebo policista pověřený zastupováním vedoucího operačního odboru. Za zásadní v uvedeném kontextu považoval fakt, že v případech, kdy je požadavek na vyhlášení nebo odvolání pátrání doručen v době, kdy má vedoucí směny začít čerpat naplánovanou přestávku, jedná se o objektivní skutečnost, která navozuje stav, kdy se jedná o službu přesčas. V takovém případě je však na příslušníkovi, aby splnil ohlašovací povinnost a svému nadřízenému sdělil nemožnost čerpání naplánované přestávky. Žalobce to však nikdy neučinil.
31. S těmito shora prezentovanými názory žalovaného se krajský soud nemohl ztotožnit.

32. Vycházel přitom z ust. § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle něhož *„příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut“*. Dle odst. 2 tohoto ustanovení *„přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby“*. Konečně dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru: *„Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.“*
33. V posuzovaném případě nešlo dle názoru žalovaného o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, proto ani nemohla být poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
34. Žalobce naopak zastával názor, že fakticky přestávky nečerpal, jelikož šlo o nepřetržitý a nepřerušovaný výkon služby, což mělo dle jeho názoru za následek, že na posuzovanou věc mělo být aplikováno ust. § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a přitom žalovaný chybně aplikoval ust. § 60 odst. 2 uvedené právní úpravy. Žalobce přitom poukázal na to, že samotná skutečnost, že přestávky byly rozepsány, ještě neznamená, že k jejich čerpání skutečně docházelo.
35. S tímto názorem žalobce se krajský soud ztotožnil. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č.j. 8 As 160/2018-42, dle něhož *„není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, čj. 8 As 257/2018-44, uvedl, že smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zákonem garantovaná (nároková) doba, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Je nutno proto posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky.“* Požadavkům takto prezentované judikatury žalovaný v projednávané věci nedostál.
36. Ze shora naznačeného správního řízení totiž vyplývá, že průběh důkazního řízení v dané věci neodpovídal požadavkům shora zmiňovaného ust. § 180 zákona o služebním poměru, což mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalobce totiž namítal provedení důkazu dokumentací systému PATROS a PATRMV, která měla prokázat, kdo v těchto systémech pracoval. Pro posouzení, jaký je výkon služby v praxi, poukazoval žalobce na operační systém VÁCLAV a jako důkaz nutnosti nepřetržité obsluhy informačních a komunikačních systémů nakládajících s utajovanými informacemi poukázal na systém DUDEK (dle žalovaného systém BETA). Navrhl rovněž provedení důkazu svědeckými výpověďmi dalších pracovníků IOS. Správní orgány návrhům na provedení důkazů nevyhověly s tím, že je vzhledem k již proběhlému důkaznímu řízení považovaly za nadbytečné. Takový závěr však neodpovídá zákonným požadavkům vymezeným shora vzpomínaným ust. § 180 zákona o služebním poměru. Účelem důkazního řízení by totiž mělo být vyjasnění, jakým způsobem služba probíhala, tedy zda se jednalo o službu, která byla organizačně zabezpečena tak, aby

nepochybně zajišťovala samotnou faktickou možnost čerpání přestávky. Takové ozřejmění krajský soud v projednávané věci postrádá. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytl jasné a konkrétně popsané fungování systému zastupování v době čerpání přestávky, neboť z popisu činnosti nevyplynulo, že by bylo uspokojivě doloženo „*plnohodnotné vystřídání konkrétním policistou v situaci, kdy neodkladné úkony zasáhly do doby čerpání nařízené přestávky.... Tento organizační nedostatek nerespektující výše zmíněný smysl přestávky na jídlo a odpočinek nelze systémově nahrazovat zpětně pouze tak, že se nevyčerpaná přestávka započítá jako výkon služby přesčas.*“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č.j. 8 As 260/2018-43. Citovaný názor Nejvyššího správního soudu je přílehlavý i na projednávanou věc. Ve shodě s tímto závěrem lze tak konstatovat, že pokud žalovaný chce obhájit názor, že v projednávané věci se nejednalo o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen, pak bylo jeho povinností prokázat, že bylo střídání policistů na pracovišti IOS řádně organizačním opatřením zajištěno. Tento výsledný názor lze najisto postavit teprve po řádném provedení důkazů shora uvedených, které byly správními orgány v proběhlém správním řízení jako nadbytečné odmítnuty. Správní orgány tak musí nepochybně prokázat, že v situaci, kdy neodkladné úkony zasáhly do čerpání nařízené přestávky, bylo pro žalobce zajištěno plnohodnotné vystřídání konkrétním policistou. Pouze v takovém případě by nemohlo být žalobci proplacení přestávek ve službě přiznáno.

37. V nově otevřeném odvolacím řízení bude povinností žalovaného vzít v potaz další názor judikovaný Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č.j. 8 As 160/2018-42 dotýkající se otázky případného upozornění či neupozornění žalobce na skutečnost, že mu nebylo umožněno přestávky čerpat. Tento judikát totiž jednoznačně stanoví, že „*Rozhodně totiž nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít. Přičemž pokud by se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat. V tomto směru Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem, že není možné přenášet odpovědnost za porušování služebních předpisů na samotné příslušníky s tvrzením, že se jedná o kvalifikované pracovníky, kteří měli bránit svá práva. Ze zákona o služebním poměru totiž neplyne, že by porušení povinnosti příslušníků hlásit případné nedostatky na pracovišti mělo jakýmkoliv způsobem ovlivňovat způsob počítání vykonané doby služby.*“
38. Krajskému soudu proto nezbylo, než dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu ust. § 78 odst. 5 uvedené právní úpravy vázán shora vysloveným právním názorem.
39. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání repliky a 2x další vyjádření. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 5 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). To vše včetně DPH ve výši 3 570 Kč. Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. března 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu